

Χρυσάνθη
Τσιαμπαλή-Κελεπούρη

ΒΑΤΟΜΟΥΡΟ
επί 7 ετών

Ένα ποντίκι αλλιιώτικο από τα άλλα

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ένα ποντίκι αλλιώτικο από τα άλλα!

Στη σοφίτα του μεγάλου σπιτιού στην άκρη της πόλης ζουν ο Ευγένιος και η Ζορζέτ, δυο όμορφα γκριζωπά ποντίκια. Έχουν φτιάξει το σπιτικό τους εκεί ψηλά πίσω από το μεγάλο ξύλινο μπαούλο με τα χρυσαφιά χερούλια και παρότι ζουν εκεί ένα χρόνο τώρα, κανείς δεν τους έχει μυριστεί. Ούτε οι ιδιοκτή-

τες του σπιτιού ούτε τα παιδιά τους. Το πιο παράξενο, όμως, είναι πως δεν τους έχει μυριστεί ούτε η Χοντροπαλή, η μεγάλη ασπρόμαυρη γάτα του σπιτιού. Βλέπετε ο Ευγένιος και η Ζορζέτ είναι πολύ προσεκτικοί. Κατεβαίνουν τη μικρή ξύλινη σκάλα της σοφίτας αφού πρώτα κοιτάζουν απ' τη χαραμάδα της καταπακτής και, όταν βεβαιωθούν πως δεν υπάρχει κανείς στο σπίτι, πετάγονται και τσιμπολογούν ό,τι έχουν αφήσει μισοφαγωμένο κυρίως τα παιδιά. Και ποτέ μα ποτέ δεν αφήνουν πίσω τους σημάδια. Ούτε ψίχουλα, ούτε τρίμματα, ούτε άλλες... ποντικοβρομιές. Ο Ευγένιος λέει πως αυτό οφείλεται στην αρχοντική καταγωγή του. Αυτός και οι πρόγονοί του είχαν ζήσει στα καλύτερα σπίτια, στα μεγαλύτερα αρχοντικά και είχαν αποκτήσει τους καλύτερους τρόπους. Δεν είναι ένα ποντίκι σαν όλα τ' άλλα... Αυτή ακριβώς τη διακριτικότητα, την άψογη συμπεριφορά είδε και στη μικρή Γαλλιδούλα ποντικίνα Ζορζέτ ένα χρόνο πριν, όταν την πρωτογνώρισε.

Η Ζορζέτ ζούσε σε μια κωμόπολη στη Γαλλία. Κάποια μέρα, χωρίς να πολυκαταλάβει πώς, βρέθηκε στα αμπάρια ενός πλοίου μαζί με δεκάδες ακόμη ποντίκια. Το ταξίδι ήταν μακρύ. Μεγάλη ταλαιπωρία για τη λεπτεπίλεπτη Ζορζέτ. Δεκάδες ποντίκια σριμωγμένα το ένα πάνω στο άλλο... Δεν ήταν ζωή αυτή για κείνη! Κάποτε το κα-

ράβι έπιασε επιτέλους λιμάνι. Ένα βράδυ η Ζορζέτ κατάφερε να το σκάσει απ' το στενόχωρο αμπάρι. Ο δρόμος της ελευθερίας που ανοίχτηκε μπροστά της την οδήγησε στην αρχή στους αγρούς και έπειτα σ' ένα παλιό αρχοντικό. Εκεί γνώρισε τον Ευγένιο. Αγαπήθηκαν με την πρώτη ματιά και από τότε είναι αχώριστοι...

Όταν ήρθε ο χειμώνας οι άνθρωποι από το παλιό αρχοντικό έφυγαν. Λίγο καιρό αργότερα αναγκάστηκαν να φύγουν και ο Ευγένιος με τη Ζορζέτ, μια και δεν μπορούσαν πια να βρουν καθόλου φαγητό. Γρήγορα βρήκαν το καινούριο σπίτι που θα τους φιλοξενούσε και ήταν πολύ τυχεροί: το σπίτι είχε πάντα κόσμο, άρα και φαγητό, και επιπλέον στη σοφίτα σπάνια ανέβαινε κανείς. Στον ένα χρόνο που βρίσκονταν εκεί η μητέρα είχε ανέβει τρεις φορές μόνο. Η ζωή τους κυλούσε ήσυχα στη σοφίτα. Και όταν απ' την πολλή ηρεμία βαριόνταν, στήνονταν στη χαραμάδα της καταπακτής

και από κει παρατηρούσαν όλη την οικογένεια. Για να είμαστε δίκαιοι, βέβαια, περισσότερο άκουγαν παρά έβλεπαν. Γιατί ήταν σε τέτοιο σημείο η χαραμάδα και τόσο μικρή, ώστε μόνο αν κάποιος στεκόταν ακριβώς από κάτω, πράγμα σπάνιο, μπορούσαν να τον δουν ολόκληρο. Το μόνο που κατάφερναν να βλέπουν με ευκολία ήταν τα πόδια τους. Δύο, τέσσερα, έξι, οκτώ πόδια να πηγαινοέρχονται. Και κάθε ζευγάρι πόδια τα συνόδευε και μια φωνή... Και έτσι όμως, χωρίς να βλέπουν πρόσωπα, απολάμβαναν τα παιχνίδια των παιδιών, τα καβγαδάκια τους, τις συζητήσεις τους. Και μόνο μια φορά την εβδομάδα, κάθε Πέμπτη απόγευμα, έβγαιναν απ' τη σοφίτα και πήγαιναν σε ένα διπλανό μισογκρεμισμένο σπίτι. Εκεί μαζεύονταν όλα τα ποντίκια της περιοχής, και μάλιστα όχι μόνο αυτά που ζούσαν σε σπίτια αλλά και τα ποντίκια των αγρών, τυφλοπόντικες και αρουραίοι. Εκεί έπαιζαν χαρτιά, έκαναν χορούς και

γιορτές, βαφτίσια και γάμους, έλεγαν τα νέα τους απ' το μέρος όπου ζούσε ο καθένας και όταν βράδιαζε για τα καλά επέστρεφαν όλοι στα σπίτια τους.

Έτσι ήσυχα και ευχάριστα περνούσαν οι μέρες για τον Ευγένιο και τη Ζορζέτ, μέχρι που ένα απόγευμα συνέβη κάτι που θα τάραζε την ήρεμη ζωή τους.

Γκλιν γκλον! Το κουδούνι της εξώπορτας χτύπησε δυο φορές ρυθμικά. Ο Ευγένιος και η Ζορζέτ έτρεξαν στη χαραμάδα της καταπακτής μήπως και καταφέρουν να δουν τον επισκέπτη.

– Αχ! Μακάρι να είναι η θεία Μάγω! (Δηλαδή Μάρω, αλλά ως Γαλλίδας της Ζορζέτ καμιά φορά τής ξέφευγε και «έτρωγε» το ρο.) Μακάρι! Φέρνει πάντα εκείνα τα υπέροχα κουλουράκια... εκείνα με τη σταφίδα και το σουσάμι. Μμ! Να τα τρως και να γλείφεις τα μουστάκια σου!

Αντί όμως για τις λευκές χοντροτάκουνες γόβες της θείας Μάρως στο καθιστικό εμφανίστηκαν ένα ζευγάρι σκουρόχρωμα αθλητικά με κορδόνια και αντί για τη γυναικεία και βραχνή φωνή της ακούστηκε μια χοντρή και βαριά αντρική φωνή.

– Καλησπέρα σας! Το φέραμε! Πού θα το βάλουμε;

– Από δω περάστε! Από δω! ακούστηκε η φωνή της μητέρας.

– Λυπάμαι, Ζορζέτ μου... Δεν είναι η θεία Μάρω. Είναι ένας άγνωστος άντρας. Άγνωστα παπούτσια, άγνωστη φωνή.

– Ναι, συμφώνησε η Ζορζέτ, και κάτι κουβαλάει...

– Κάτι μεγάλο. Είδες το κουτί;

– Προς τα πού να πήγε;

– Δεν κατάφερα να δω... Γιατί;

– Να, σκέφτομαι πως αν πήγε στην κουζίνα, ίσως κουβαλούσε ένα τεράστιο κέικ σοκολάτας με κομματάκια βύσσινο και σιρόπι... Η Ζορζέτ σταμάτησε για να μαζέψει

τα σάλια της. Ως Γαλλίδα
εκτιμούσε πάντα το καλό
φαγητό, γλυκό ή αλμυρό.

– Δε νομίζω, καλή
μου! Δε μου φάνηκε
ο άνθρωπος αυτός για
ζαχαροπλάστης...

Πολύ σκουρό-
χρωμα ήταν τα
αθλητικά του.

Εγώ αν
ήμουν

ζαχαροπλάστης,

θα φορούσα ένα ζευγάρι ανοιχτόχρωμα
αθλητικά, λευκά σαν σαντιγί! είπε ο Ευγένιος
και έκανε τη Ζορζέτ να γελάσει δυνατά.

Εκείνη τη στιγμή ένα δεύτερο ζευγάρι
σκουρόχρωμα αθλητικά εμφανίστηκαν στο
καθιστικό.

– Να ακόμη ένας! φώναξε ο Ευγένιος.

– Από δω! Από δω! ακούστηκε η φωνού-
λα της κόρης και τα δεύτερα σκουρόχρωμα

αθλητικά ακολούθησαν την ίδια κατεύθυνση με τα προηγούμενα.

Για λίγη ώρα ελάχιστοι ψίθυροι απ' τις ομιλίες των αγνώστων με την οικογένεια έφταναν στη σοφίτα. Ο Ευγένιος και η Ζορζέτ δεν έβγάζαν νόημα. Όσπου οι άγνωστοι χαιρέτησαν την οικογένεια, που τους ευχαρίστησε για τη βοήθειά τους, και έφυγαν. Όταν η εξώπορτα έκλεισε ο γιος της οικογένειας έτρεξε χαρούμενος στον μπαμπά του.

– Μπαμπά, σ' ευχαριστούμε... Είναι τέλειο! φώναξε.

– Ναι, μπαμπά, είναι φανταστικό, σ' ευχαριστούμε! είπε και η κόρη.

– Κάποιο δώρο θα πήραν στα παιδιά για να είναι τόσο χαρούμενα, σχολίασε η Ζορζέτ.

– Να είστε καλά, παιδιά μου! Και όπως είπαμε, έτσι; Να το προσέχετε σαν τα μάτια σας! Για ό,τι δε γνωρίζετε να με φωνάζετε! Και, κυρίως, προσοχή στο ποντίκι!

Ο Ευγένιος και η Ζορζέτ κοιτάχτηκαν σαν να τους χτύπησε κεραυνός.

– Στο... ποιο είπε «προσοχή»; ρώτησε διαστακτικά ο Ευγένιος.

– Στο... ποντίκι σαν να μου φάνηκε πως είπε, αλλά μάλλον παράκουσα, απάντησε ψιθυριστά η Ζορζέτ που απ' την έκπληξη η φωνή της δεν έβγαινε.

– Κι εγώ! Κι εγώ το ίδιο! Σίγουρα παρακούσαμε... Μήπως είπε «το μπρίκι»;

ΒΑΤΟΜΟΥΡΟ
από 7 ετών

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χρυσάνθη
Τσιαμπαλή-Κελεπούρη

Ένα ποντίκι αλλιόπικο από τα άλλα

Ο Ευγένιος και η Ζορζέτ, δυο αγαπημένα ποντικάκια, ζουν μια ήσυχη και χαρούμενη ζωή κρυμμένοι σε μια σοφίτα. Τη γαλήνη τους όμως θα ταράξει ξαφνικά η εμφάνιση ενός άλλου ποντικού. Αυτός όχι μόνο δεν κρύβεται, αλλά φαίνεται κιόλας να ζει μαζί με την οικογένεια του σπιτιού! Μάλιστα, ο πατέρας ζητάει από τα παιδιά του να τον προσέχουν σαν τα μάτια τους!

Ο Ευγένιος και η Ζορζέτ δεν μπορούν να καταλάβουν τι διαφορετικό έχει αυτό το ποντίκι και του φέρονται έτσι. Μια μέρα, όμως, θα ανακαλύψουν κάτι φοβερό, που θα φέρει τα πάνω κάτω σε ό,τι ήξεραν μέχρι τότε...

...και για γεραμούς αναγνώστες με απαιτήσεις

*Μια ιστορία τρυφερή
και αστεία, μ' ένα πρωτότυπο
κουίζ στο τέλος!*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 1, 106 79 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-322-0

9 789604 533220